

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **J. I.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2015, č.j. OAM-618/ZA-ZA15-ZA15-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a zároveň určil, že **státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), **je Italská republika.**

V žalobě namítala, že v předcházejícím řízení byla zkrácena na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil zejména ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezákonně nepřezkoumal žádost žalobkyně a řízení následně zastavil jako nepřípustné, čímž se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat a žalobkyni tak připravil o možnost bránit se meritornímu rozhodnutí o věci. Následkem napadeného rozhodnutí může být žalobkyně vyhoštěna (nebo jinak nucena vycestovat) do země původu, čímž by jí mohla být způsobena nenahraditelná újma. Dále namítá, že ve spise chybí jakýkoliv důkaz o probíhajícím řízení o mezinárodní ochraně z roku 2006 v Itálii, kdy pouhý odkaz na jakýsi záznam EURODAC rozhodně nepostačuje k aplikaci čl. 3 Dublinského nařízení. Itálie se v této věci doposud nevyjádřila. Má za to, že zcela nečinný a ve věci se nikterak neangažující stát, tedy Itálii, nelze uznat jako stát příslušný k řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v roce 2014 v České republice (dále jen ČR). S ohledem na chybějící důkazy a odůvodnění tohoto závěru je nutno napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný se navíc ani nesnažil zjistit příčiny rozdílu nynější a předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neposoudil (ač tak měl učinit), zda jsou splněna veškerá kritéria aplikace čl. 3 Dublinského nařízení, zejména pokud od podání předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v roce 2006 uplynulo 11 let, dovozuje jakési blíže neodůvodněné závěry z nečinnosti Itálie a zcela přechází závažnou překážku aplikace čl. 3 Dublinského nařízení spočívající v očividných systematických nedostacích Itálie v evidenci a vedení řízení o mezinárodní ochraně, kdy samotná Itálie vůbec není schopna komunikace se žalovaným a ten nemá právo jakkoliv presumovat z mlčení Itálie její souhlas s projednáním žádosti žalobkyně. Má za to, že žalovaný nezákonně zastavil řízení pouze s povrchním odůvodněním své údajné nepřislušnosti, jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nemá oporu v žádných důkazech, je v něm obsažena pouze slovní ekvilibristika žalovaného, doslovný přepis několika ustanovení Dublinského nařízení bez jakékoliv individualizace s předmětnou žádostí žalobkyně a spekulativní závěry žalovaného o příslušnosti Italské republiky k projednání předmětné žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany z ničím neprokázaných důvodů jakési evidence žalobkyně v EURODAC z roku 2006. Zpochybňuje použitelnost Dublinského nařízení na její případ, a to z důvodu, že záznam z EURODAC pochází z roku 2006, tedy z doby, kdy toto Dublinské nařízení neexistovalo, a nelze jej tak zpětně aplikovat na její případ žalobkyně. Žalobkyně má rovněž za to, že vyvinula maximální úsilí k tomu, aby svá tvrzení doložila, přičemž naopak žalovaný nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobkyni.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Zrekapituloval skutečnosti, které žalobkyně uvedla ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru dne 21. 1. 2014 (viz níže).

Žalovaný zopakoval, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bez pochyb prokázáno, že žalobkyně dne 4. 7. 2006 požádala o udělení

mezinárodní ochrany v Miláně v Itálii, tedy na území Italské republiky jako prvním členském státě Evropské unie (to, že požádala o udělení mezinárodní ochrany v Itálii, ostatně uvedla ve své žádosti i sama žalobkyně). Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pak, pokud nemůže být na základě jiných kritérií stanovených tímto nařízením určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný ten členský stát, ve kterém byla podána žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán tak dne 26. 11. 2014 požádal Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v ČR, a o její přijetí zpět na své území. Vzhledem k tomu, že Italská republika nedodržela dvoutýdenní lhůtu pro odpověď podle čl. 25 odst. 2 Dublinského nařízení, má se dle uvedeného ustanovení za to, že žádosti bylo vyhověno (viz níže). Italská republika je tak povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala v České republice. Podle žalovaného je z výše uvedeného zřejmé, že právní zástupce žalobkyně se mylí, pokud v žalobě uvádí, že správní orgán ve svém rozhodnutí „pouze dovozuje jakési blíže neodůvodněné závěry z nečinnosti Itálie“ o její příslušnosti. Žalovaný je naopak přesvědčen, že jeho rozhodnutí se opírá o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. K žalobnímu tvrzení, že správní orgán se dopouští spekulativních závěrů o příslušnosti Italské republiky k projednání žádosti žalobkyně na základě jakési evidence žalobkyně v EURODAC z roku 2006, žalovaný uvedl, že systém „EURODAC“ byl zřízen Nařízením Rady č. 2725/2000 ze dne 11. prosince 2000, o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování Dublinské úmluvy. Vysvětlil, že EURODAC je evropská databáze otisků prstů zřízená s cílem identifikovat žadatele o azyl, kdy všem žadatelům starším čtrnácti let jsou odebírány jako součást běžného azylového řízení otisky prstů. Otisky prstů jsou následně v digitální formě posílány do centrály při Evropské komisi, kde jsou automaticky porovnávány s otisky, jež byly do databáze zařazeny již dříve, na základě čehož je možné zjistit, zda žadatelé se o azyl již v některém jiném členském státě v minulosti neucházeli. Otisky prstů žadatelů o azyl zůstávají v databázi uloženy maximálně deset let. Jsou automaticky vymazány po uplynutí této doby, nebo jakmile žadatel v některé členské zemi získá občanství. Z výše uvedeného je zřejmé, že se nejedná o „jakousi“ evidenci, na jejímž základě by se správní orgán dopouštěl spekulativních závěrů tvrzených v žalobě, nýbrž právě naopak, porovnáním otisků prstů v systému EURODAC bylo zcela jednoznačně prokázáno, že žalobkyně již dříve podala svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v Italské republice. V souvislosti s článkem 25 Dublinského nařízení správní orgán upozornil na to, že v případě údajů získaných ze systému EURODAC se měsíční lhůta stanovená dožádaným státům k rozhodnutí o žádosti o přijetí dotyčné osoby zkracuje na dva týdny, což také dosvědčuje vyšší důkazní hodnotu údajů získaných z tohoto systému. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutím není rozhodnutím věcným, to znamená, že ačkoli se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo třeba formálně ukončit, žadatelčina věc a její případné právo na azyl budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 18. 6. 2015 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního

(dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání bez přítomnosti účastníků, kteří se z jednání omluvili (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 21. 11. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, stejného dne s ní byl proveden i pohovor. Uvedla, že ze své vlasti vycestovala lodí v srpnu roku 2004, následně pobývala od roku 2004 nebo 2005 až do roku 2010 v Itálii. Potvrdila, že po příjezdu do Itálie požádala o udělení mezinárodní ochrany, která jí tam však nebyla udělena. V roce 2010 odjela ilegálně autobusem přes Rakousko do České republiky. Dále uvedla, že v ČR bylo proti ní vedeno trestní stíhání pro padělání dokladů a peněz a že byla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, který vykonala ve věznici ve Světlé nad Sázavou. Uvedla, že nemá a ani nikdy neměla cestovní pas. Opakovaně se v ČR prokazovala falešným pasem, kdy např. ve věznici byla vedena jako občanka Velké Británie, nebo uváděla nepravdivá místa svého trvalého pobytu (např. v Norsku). Jako důvod podání své žádosti v ČR uvedla, že tu chce v klidu žít. V Itálii po svém příjezdu pracovala asi půl roku jako prostitutka, aby splatila dluhy ženě, která ji vzala do Evropy a která ji řekla, že jinou práci pro ni nemá. Později v Itálii česala vlasy. Žalobkyně se obává, že ji dotyčná žena kvůli nesplaceným dluhům zabije.

Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC se zjištěním, že dne 4. 7. 2006 žalobkyně požádala o azyl v Milánu v Itálii; žádost ČR ze dne 26. 11. 2014 adresovaná Italské republice o přijetí žalobkyně zpět na své území a převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není d ů v o d n á.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobkyně použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člácích 8 až 15 nařízení č. 604/2013 a učinil závěr, že v případě žalobkyně je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií

stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

Podle čl. 3 odst. 2 nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, **je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.**

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobkyně je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení o příslušnosti Italské republiky. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobkyně po věcné stránce. Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu. Namítá-li žalobkyně, že ve spise chybí jakýkoliv důkaz o probíhajícím řízení o mezinárodní ochraně z roku 2006 v Itálii a že pouhý odkaz na „jakýsi záznam EURODAC“ rozhodně nepostačuje k aplikaci čl. 3 Dublinského nařízení, soud naopak přisvědčuje argumentaci žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě, kde správně vysvětluje i fungování a použitelnost záznamů dle otisků prstů v systému EURODAC. Pro stručnost lze proto odkázat na příslušnou pasáž ve vyjádření žalovaného, stejně jako na učiněný odkaz na navazující článek 25 nařízení č. 604/2013.

Ve zmíněném článku 25 nařízení nazvaném „Odpověď na žádost o přijetí zpět“, je uvedeno: „1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. **Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.** 2. **Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno,** což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“ Z uvedeného je zřejmé, že nebylo třeba doplňovat další důkazy k prokázání skutečnosti o řízení o mezinárodní ochraně žalobkyně v Itálii z roku 2006, když zjištěný záznam ze systému EURODAC je důkazem dostačujícím a nezpochybnitelným. Ostatně sama žalobkyně ve své žádosti o mezinárodní ochranu v ČR ze dne 21. 11. 2014 uvedla, že v minulosti žádala o mezinárodní ochranu v Itálii s negativním výsledkem. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná. Zástupce žalobkyně se rovněž mýlí v tom, pokud uvádí, že žalovaný nemá jakkoliv právo presumovat z mlčení Itálie její souhlas s projednáním žádosti žalobkyně. Soud konstatuje, že závěr, který učinil žalovaný, je zcela v souladu se zněním článku 25 Dublinského nařízení.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se uvedenou skutečností zabýval. Konstatoval, že Itálie je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Itálie je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobkyni v Itálii nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie.

Soud k uvedenému dodává, že nemá žádné aktuální informace a žalobkyně neposkytla žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Itálii nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Její neochota vrátit se do Itálie, kde před neoprávněným vstupem do ČR po dobu několika let pobývala, je pro otázku určení příslušného státu k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. února 2016

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně